

Olga van der Meer

Hart te
ROMAN *huur*

HART TE HUUR

Olga van der Meer

Hart te huur

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3345 3

ISBN e-book 978 90 205 3346 0

ISBN Grote Letter 978 90 205 3392 7

NUR 344

© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

www.uitgeverijwestfriesland.nl
www.olgavandermeer.jouwweb.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Veertig. Silva Swanenburg had het gevoel alsof dit getal met vuurrode cijfers op haar voorhoofd gebrand stond. Veertig. Het klonk in één klap stukken ouder dan negenendertig. Ze voelde zich ook ineens een stuk ouder. Alsof ze haar jeugd nu voorgoed achter zich gelaten had.

Hoewel, jeugd... Ze kwam kreunend en moeizaam over-eind. Jeugdige was ze al lange tijd niet meer. Niet mentaal, maar zeker ook niet fysiek. Haar rechterhand voelde pijnlijk aan en het lukte haar niet om de vingers te strekken. Hoera, dacht ze cynisch. Gefeliciteerd, Silva. Als cadeau-tje krijg je fijn een ontstoken hand. Ze wist uit ervaring dat deze kloppende, zeurende pijn lang aan kon houden en in de loop van de dag erger zou worden. De kans was bovendien groot dat ze de volgende dag hetzelfde aan haar linkerhand zou voelen. De reumatoïde artritis die haar lichaam sinds twee jaar in zijn greep had, was op dat gebied redelijk voorspelbaar. Vrijwel iedere ontsteking die ze kreeg, stak aan beide kanten van haar lichaam de kop op.

Het leek wel of het haar vandaag meer moeite kostte dan anders om uit bed te stappen, terwijl het normaal gesproken al niet makkelijk ging. De reuma zorgde behalve voor ontstekingen ook voor ochtendstijfheid, iets waar Silva erg veel last van had. Een hete douche en enkele yogaoefeningen verhielpen dat meestal wel, maar vandaag had ze daar geen zin in. Op een bijna masochistische manier voelde ze zich oud en zielig en ze miste op dat moment de moed en de wil om daar verandering in te brengen. Wat maakte het ook uit? Er was toch niemand die haar zag. Niemand die zich er iets van aantrok. Niemand die haar een schop onder de kont gaf.

Langzaam strompelde ze de trap af, terwijl ze zich met haar linkerhand stevig vasthield aan de leuning. Het werd toch eens tijd om op de benedenverdieping een slaapkamer in te richten. Ruimte was er genoeg. Sinds Arend bij

haar weg was, woonde ze alleen in het drie verdiepingen tellende huis met acht kamers. In haar eentje had ze in principe meer dan genoeg aan de begane grond, waar twee grote kamers waren plus een klein zijkamertje, een ruime keuken, een douche en een toilet. Maar ook dat was iets waar ze geen moed voor op kon brengen. Ze zag als een berg op tegen al het werk dat een verbouwing met zich meebracht. Zij kon dat zeker niet aan, dus moest ze iemand te hulp roepen. Afgezien van het feit dat er behalve haar broer Simon niemand was om haar te helpen, voelde het niet prettig om een beroep op anderen te moeten doen. Bovendien wilde ze niet te veel veranderingen aanbrengen. Stel dat Arend zich bedacht en bij haar terugkwam, dan moest hij geen onttakeld huis aantreffen. Ook al wist Silva dat die kans bijna nihil was, toch klampte ze zich aan die gedachte vast. Ze hoopte nog steeds dat zijn liefde voor zijn nieuwe vriendin Mandy en zijn daaropvolgende vertrek veroorzaakt werden door een midlifecrisis en dat hij vanzelf weer bij zinnen zou komen. Ze waren zeventien jaar getrouwd geweest, dat was niet zomaar vergeten. Ze kon niet geloven dat hij al die jaren van zich af had geschud en er niet minstens met wat weemoed aan terugdacht. Weemoed die makkelijk over kon gaan in een terugverlangen naar die tijd. Als dat zou gebeuren, moest er hier niet te veel veranderd zijn. Arend moest niet het gevoel krijgen dat hij hier niet meer paste, dat er geen ruimte meer voor hem was. Het was al erg genoeg dat zij inmiddels twee jaar ouder was geworden en er lichamelijk een stuk slechter aan toe was dan op het moment dat hij wegging. Toen had ze net de diagnose gekregen, maar in de loop der tijd was het alleen maar slechter geworden, ondanks de verzekering van de reumatoloog dat er inmiddels heel goede medicijnen waren om het ziekteproces tegen te gaan. Vaak voelde ze zich een wrak. Ook al zat ze nu aan de maximale dosis medicijnen, toch staken de gewrichtsontstekingen met grote regelmaat de kop op.

Silva dronk een glas water en zette voor zichzelf een kop koffie. Oplos, dat was het makkelijkste. Op dit soort dagen was het zaak haar ontstoken hand zo min mogelijk te belasten. Ze deed een speciale spalk om die het onmogelijk maakte om bepaalde bewegingen uit te voeren, wat scheelde in de pijn. Moedeloos keek ze ernaar. Veertigjarige vrouw met hulpstukken. Ja, nu begon ze echt oud te worden. Oud, uitgeblust en afgedankt. Ingeruild voor een jonger en vooral gezond exemplaar. Zonder dat ze het wilde schoten er tranen in haar ogen. Lang geleden had ze zich voorgenomen om zich niet klein te laten krijgen door Arends vertrek en vooral om niet om hem te huilen, maar dat bleek makkelijker gezegd dan gedaan. In de praktijk had ze al heel wat gehuild om hem. Van haar ooit sterke persoonlijkheid was niet veel meer over. Het leven had haar flink te grazen genomen. Die ene diagnose had veel veranderd voor haar: haar man was weggegaan, vrienden hadden het laten afweten en haar baan was ze kwijtgeraakt. In een jaar tijd was ze van een vrolijke, zelfstandige, positieve vrouw veranderd in een eenzame, zielig thuiszittende persoon die veel te weinig omhanden had en als gevolg daarvan veel te veel piekerde.

Ze veerde op bij het horen van haar mobiele telefoon. Simon, zag ze op het scherm. Haar broer, die met zijn vrouw Marlies en hun vijfjarige tweeling Daan en Flip op vakantie was. Wat lief dat hij toch aan haar dacht vandaag.

‘Hé zus, gefeliciteerd,’ klonk zijn opgewekte stem. ‘Hoe voel je je nu?’

‘Oud,’ antwoordde Silva naar waarheid. Ze meende het serieus, toch schoot Simon in de lach alsof ze een goede grap had verteld.

‘Dat went wel,’ verzekerde hij haar. ‘Het leven begint bij veertig, dat weet je toch? Ik weet zeker dat er het komende jaar alleen maar goede dingen op je pad komen.’

‘Denk je echt dat Arend terugkomt?’ vroeg Silva hoopvol.

‘Ik had het over goede dingen. Zet die man uit je hoofd,

je bent beter af zonder hem,' zei Simon korzelig. 'Maak er een leuke dag van. Je krijgt je cadeau van ons zodra we terug zijn. We hebben iets heel moois voor je gekocht.'

'Ik ben benieuwd,' bracht Silva met moeite uit. Zijn woorden staken haar meer dan ze toe wilde geven. Wat nou, een leuke dag? Met wie? De enige personen die om haar gaven, waren Simon en zijn gezin, en die waren er niet. Hoewel ze er zelf op aangedrongen had dat ze gewoon op vakantie moesten gaan, deed het nu pijn dat ze niet aanwezig waren.

Na nog een kort gesprek met Marlies en de felicitaties van Daan en Flip, die haar met hun heldere stemmetjes toezongen door de telefoon, verbrak ze de verbinding. Dit was het dan wat betreft haar verjaardag, voor de rest verwachtte ze niets. Hun ouders leefden niet meer, kinderen had ze niet, de vrienden uit de periode van haar huwelijk hadden massaal de kant van Arend gekozen en met haar oud-collega's had ze geen contact meer sinds ze niet meer in staat was om te werken. In ieder geval hoefde ze niet bang te zijn voor onaangename verrassingen in de vorm van grote posters met onflatteuze foto's die aankondigden dat ze veertig was geworden, zoals vorig jaar bij een collega gebeurd was. Die vrouw had de hele dag door felicitaties, flauwe grappen en zogenaamd grappige opmerkingen aan moeten horen van de klanten in de winkel. Ze had zelfs een hoed op gekregen in de vorm van een verjaardagstaart, met daarop in gouden cijfers het getal 40. Bij de herinnering daaraan was Silva bijna blij dat ze niet meer werkte.

De dag sleepte zich voort. Vanwege haar ontstoken hand kon ze niet veel doen in huis. Ze deed een spelletje op de computer, las wat en keek verveeld naar een saai praatprogramma op tv, bij gebrek aan beter. Toen ze de postbode langs het raam zag lopen slofte ze naar de gang om te kijken wat hij in haar brievenbus had gestopt. Enkele reclamefolders, een afschrift van de bank, een rekening

en een envelop waar met sierlijke letters haar naam en adres op geschreven stonden. Het soort envelop waar een kaart in zat. Silva's hart sloeg even vreugdevol sneller. Zo te zien had toch iemand aan haar verjaardag gedacht. Iemand had de moeite genomen een kaart uit te zoeken, te schrijven en te posten. In gedachten ging ze na wie dat geweest kon zijn. Misschien Helga, de collega met wie ze altijd het best op had kunnen schieten. Of Annelies, de enige vriendin van vroeger met wie ze via de computer nog weleens contact had. Karin wellicht, haar vroegere buurmeisje, die tegenwoordig bij de supermarkt werkte waar ze haar boodschappen deed. Silva ging altijd speciaal bij Karin in de rij staan en dan maakten ze een praatje terwijl Karin haar boodschappen langs de scanner haalde.

Om de spanning er nog even in te houden opende Silva eerst het bankafschrift. Vluchtig vlogen haar ogen over de regels. Nu ze in de ziektewet zat kreeg ze minder salaris en ze was hard aan het interen op haar spaargeld, zag ze. Dat zou straks nog erger worden als ze eenmaal in de WAO belandde. De hypotheek op dit huis was vlak voor de scheiding van Arend nog verhoogd, omdat het huis nodig aan een opknopbeurt toe was. Ze waren destijds getrouwd op huwelijkse voorwaarden en het huis stond op haar naam, dus betaalde hij sinds hij weg was gegaan geen cent meer mee aan de lasten. Op deze manier ging ze het echter niet bolwerken, dat was duidelijk. Met haar salaris lukte het allemaal net, maar nu ze in inkomsten achteruitging, zag ze haar spaargeld zienderogen verminderen. Enfin, dat was van later zorg. Vandaag was ze jarig, dat was geen dag voor somber gepeins. Ze schoof het bankafschrift opzij en opende verwachtingsvol de smalle, beige envelop. Er kwam inderdaad een kaart uit. Op de voorkant was in goudkleurige opdruk een babygezichtje getekend, daaronder stond in sierlijke letters de naam 'Bradley'.

Silva fronste haar wenkbrauwen. Dit was zo te zien geen verjaardagskaart, maar een geboortekaartje. Waar-

schijnlijk verkeerd bezorgd door de postbode, want zij kende niemand die in verwachting was. Ze bekeek de envelop, maar zag toch echt haar naam en adres staan. Vreemd. Ze sloeg de dubbele kaart open en vol ongeloof staaarde ze naar de letters die haar vanaf het geschepte papier tegemoet sprongen. Ze moest de tekst drie keer lezen voor het tot haar doordrong. Ze dacht dat haar ogen haar bedrogen, maar het stond er echt: *Bradley Verhoef, zoon van Arend Verhoef en Mandy Buitelaar.*

Arend en Mandy. Arend en Mandy hadden een zoon. Háár echtgenoot, de man voor wie ze haar kinderwens opzij had gezet omdat hij geen enkele aandrang voelde om vader te worden, had samen met Mandy een zoon gekregen!

Duizelig leunde Silva achterover op haar bureaustoel. Ze kon zich woordelijk de discussies herinneren die zij en Arend over dit onderwerp hadden gevoerd.

Ze had het hem vaak wanhopig gevraagd: ‘Waarom dan niet?’

‘Ik moet er niet aan denken,’ was zijn standaard antwoord geweest. ‘Kinderen belemmeren je in je vrijheid. Ik heb nooit de behoefte gehad om vader te worden, Silva. Daar hebben we het vaker over gehad.’

‘Je hebt altijd een slag om de arm gehouden.’

‘Nu dan niet meer. Ik wil geen kinderen. Vroeger niet, nu niet en in de toekomst niet,’ had hij de laatste keer dat ze erover praatten kortaf gezegd. ‘Je weet nu hoe ik erover denk, dus erover zeuren heeft geen enkel nut. Als je je niet bij mijn besluit neer kunt leggen, zijn de consequenties voor jou.’

Hiermee bedoelde hij dat ze vrij was om bij hem weg te gaan, begreep ze. Het laatste wat ze wilde. Hoe groot haar kinderwens ook was, ze was niet bereid om Arend ervoor op te geven. Ze wilde liever bij hem blijven zonder moeder te worden dan andersom. Dus had ze zich erbij neergelegd en was ze nooit meer op dit onderwerp teruggekomen.

Verwijten had ze hem niet gemaakt. Gevoelens waren nu eenmaal niet te dwingen, had ze zichzelf steeds voorgehouden. Als Arend niet de oerdrang bezat om zich voort te planten, kon niemand daar iets aan veranderen. Het was niet eerlijk om hem de schuld te geven als ze het moeilijk had. Tenslotte had ze er zelf voor gekozen om bij hem te blijven. Dus zweeg ze, verstopte ze haar verdriet ergens diep onder in haar hart en probeerde ze het beste te maken van het leven met zijn tweeën. Dat lukte overigens redelijk goed, al bleef ze de stille hoop koesteren dat Arend ooit van gedachten zou veranderen. Pas op haar zevenendertigste had ze die hoop voorgoed begraven en richtte ze haar blik op de toekomst. Kort daarna hadden de eerste symptomen van haar ziekte de kop opgestoken en toen ze nog volop bezig was dat te verwerken, had Arend aangekondigd dat hij een ander had ontmoet. Nog geen week later was hij bij haar weggegaan. En nu had hij met Mandy een zoontje. Het kind dat eigenlijk van haar, Silva, had moeten zijn.

Haar ogen prikten, maar tranen kwamen er niet. Dit verraad was te groot voor tranen. Het voelde als een dolksteek dwars door haar hart. Tegelijkertijd beseftte ze dat het tijdperk-Arend nu definitief verleden tijd was. Al zou hij op zijn knieën voor haar liggen en haar smeken hem terug te nemen, dan zou ze waarschijnlijk over hem heen stappen en hem negeren. De grens was eindelijk bereikt. Niet alleen had hij haar verraden door met een andere vrouw wel een kind te krijgen, hij kon het ook niet laten om dit nieuws onder haar neus te wrijven en zo nog wat extra zout in haar wonden te strooien. Nota bene op haar veertigste verjaardag! Hun huwelijk had zeventien jaar geduurd, in totaal waren ze twintig jaar bij elkaar geweest, het was onmogelijk dat hij daar niet bij stil had gestaan. Arend had vele fouten gemaakt, maar hij was altijd heel attent geweest als het om dergelijke data ging. Haar verjaardag en hun trouwdag was hij nooit vergeten. Zelfs op de dag waarop ze elkaar hadden leren kennen had hij

altijd bloemen voor haar gekocht als herinnering. Dit was een doelbewuste actie. Misschien niet eens van Arend zelf, maar dan toch in ieder geval van Mandy. Het zei ook wel iets over hem als hij liever een vrouw had die dergelijke dingen deed dan dat hij bij haar bleef. Ze verdienden elkaar, dacht Silva grimmig.

Ze was er ineens helemaal klaar mee. Woede overheerste haar verdriet, wat op dat moment alleen maar prettig was.

Resoluut scheurde ze de kaart in tweeën en deponeerde hem in de prullenbak. Misschien moest ze de eer aan zichzelf houden en ze een felicitatiekaart sturen, maar dat kon ze niet opbrengen. Ze mochten ervan denken wat ze wilden, dat liet haar steenkoud. Ze dwong zichzelf haar aandacht ergens anders op te richten. Het bankafschrift. Weer staarde ze naar de kille cijfers die erop vermeld stonden. Daar moest ze aan denken, dat was nu belangrijk. Haar financiële situatie ging hard achteruit. Ze verdrong de gedachte dat ook dit de schuld van Arend was, maar daar schoot ze niets mee op. Tenslotte stond Arend niet bepaald te trappelen om haar te helpen, ze kon beter helemaal geen gedachten meer aan hem spenderen. Dit was iets wat ze in haar eentje op moest lossen. Een strijdlust zoals ze al lang niet meer gevoeld had kwam bij haar naar boven. Het was hem weliswaar gelukt haar te laten buigen, maar hij zou het nooit voor elkaar krijgen haar ook te breken.

Als ze in dit huis wilde blijven wonen, moest ze bezuinigen, besefte Silva. Maar waarop? Ze gaf al zo weinig geld aan zichzelf uit. Ze had uiteraard haar vaste lasten, maar daarnaast gunde ze zichzelf weinig luxe. Kleren kocht ze maar zelden, make-up gebruikte ze bijna nooit, bij het boodschappen doen lette ze op de aanbiedingen, ze was geen lid van dure verenigingen en ze had nergens een abonnement op. Tijdschriften haalde ze uit de bibliotheek, samen met haar boeken. Het salaris van een verkoopster was nu eenmaal niet zo hoog dat er ruim van te leven viel.

De inkomsten van een WAO'er waren nog minder. De hypotheek slokte een groot deel van dat inkomen op. Silva keek om zich heen in de ruime, gezellig ingerichte huiskamer. Het was natuurlijk belachelijk dat ze in haar eentje in zo'n groot huis woonde. De gedachte om dit huis te moeten verkopen sneed echter door haar ziel. Dit was het huis van haar grootouders geweest en daarna van haar ouders. Samen met hen en met Simon had ze hier een heerlijk warme, liefdevolle jeugd doorgebracht. De herinneringen daaraan zaten in haar hart en die zouden niet samen met het huis verdwijnen. Dat beseftte ze heel goed, maar toch kon ze het idee om hier weg te moeten niet verdragen. Ze was al zo veel kwijtgeraakt de laatste jaren. De droom om moeder te worden, haar man, haar gezondheid, haar werk. Als ze nu ook nog moest verhuizen, was er helemaal niets meer over van haar eens zo rijk gevulde leven. Langer dan een jaar zou ze het echter niet meer uit kunnen zingen, dan was de bodem van haar spaarrekening bereikt. Extra geld verdienen door meer te werken of ander werk te zoeken zat er niet meer in. Verkopen leek de enige optie, al moest ze nog maar afwachten of er daadwerkelijk een koper op af zou komen. In deze wijk stonden verschillende huizen te koop, sommige zelfs al enkele jaren. Het was ook maar de vraag of ze niet met een restschuld zou blijven zitten. Arend en zij hadden vlak voor de scheiding flink geïnvesteerd in het huis, maar inmiddels waren de huizenprijzen fors gedaald. De kans was groot dat ze er minder voor zou krijgen dan er aan hypotheek openstond. Als ze de crisis en de inzakkende huizenmarkt had voorzien, had ze nooit die extra last op zich genomen. Maar ja, als ze alles van tevoren had geweten, was ze niet met Arend getrouwd en had ze nu misschien drie kinderen gehad.

Nee, stop! Ze moest zich concentreren op haar geldverblindende huis. Of... Er kwam een idee bij Silva op. Waarom moest het huis geld kosten? Het was groot genoeg om rendabel te maken. Zij had al die ruimte niet nodig. Het

zijkamertje beneden stond leeg, op de eerste verdieping gebruikte ze alleen haar eigen slaapkamer en de tweede verdieping deed dienst als opslag voor spullen die allang weg hadden gekund, maar die ze bewaarde omdat ze haar toch niet in de weg stonden. Die verdieping kon ze zonder meer verhuren. Ooit, toen het huis nog van haar grootouders was, was daar de inwonende huishoudster gehuisvest. Behalve drie kamers waren er ook een douche, een toilet en een keukentje. Als ze de begane grond helemaal voor zichzelf inrichtte, kon ze de twee grote kamers op de eerste verdieping wellicht ook verhuren, al zou ze daar wel wat aanpassingen in aan moeten brengen. De kamers waren groot genoeg om er een klein keukenblokje in te laten plaatsen. De grote badkamer kon wellicht in tweeën worden gesplitst, zodat in allebei de gedeeltes een douche en een toilet gemaakt konden worden. Op die manier kon ze er twee huurders kwijt. De tweede verdieping was groot genoeg voor een stel, daar kon ze dus meer huur voor vragen.

Silva maakte een paar berekeningen op een velletje papier. Haar laatste spaargeld zou opgaan aan deze verbouwing, maar dat had ze snel genoeg terugverdiend. Bovendien had Simon een eigen aannemersbedrijf, hij zou haar ongetwijfeld willen helpen. De materiaalkosten moest ze uiteraard betalen, maar Simon zou niets aan haar willen verdienen, daar kende ze hem goed genoeg voor.

Ze belde hem meteen, al lag hij nu waarschijnlijk met zijn vrouw en kinderen op het strand. Haastig en over haar eigen woorden struikelend vertelde ze over haar idee.

‘Dat is zeker mogelijk,’ bevestigde Simon. ‘Zo veel hoeft het ook niet te kosten, dat komt wel goed. Maar weet je het zeker? Ik dacht dat je niets aan het huis wilde veranderen voor het geval Arend terug wil komen.’

‘Arend is definitief verleden tijd,’ zei Silva stug. ‘Ik kan geen rekening meer met hem houden. Dat doet hij ook niet met mij.’

‘Eindelijk. Zo ken ik je weer, zus. Zodra mijn vakantie afgelopen is, zet ik het een en ander op papier voor je. Maak jij vast een globale tekening van hoe je het wilt hebben.’

Nadat ze had opgehangen voelde Silva zich beter dan in lange tijd het geval was geweest. Zelfs haar hand leek minder pijn te doen. De periode-Arend was nu afgesloten, maar ze had weer een ander perspectief en iets om naar uit te kijken. Met de komst van enkele huurders kwam er ongetwijfeld ook wat leven in de brouwerij hier thuis, iets waar ze zich bij voorbaat op kon verheugen.

Zo werd haar veertigste verjaardag toch nog een gedenkwaardige dag. De eerste dag van haar nieuwe leven.

Olga van der Meer

Hart te huur

ROMAN

Al het slechte komt in drieën. Silva krijgt de diagnose reuma, scheidt van haar man en verliest haar baan. Ze heeft geen idee hoe ze haar leven weer op moet pakken. Dan blijkt ook nog dat ze in een veel te groot en duur huis woont, waardoor ze in financiële problemen dreigt te raken. Silva besluit drie kamers te gaan verhuren.

Komt het goede ook in drieën, of haalt ze hiermee alleen nog maar meer problemen in huis?

Olga van der Meer presteert het weer: ze levert met *Hart te huur* een heerlijke nieuwe roman af.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3345 3 / NUR 344

9 789020 153345 3

www.uitgeverijwestfriesland.nl